CASA ALBĂ
Biroul Secretarului de Presă

Pentru publicare imediată 1 decembrie 2009

CUVÂNTAREA PREŞEDINTELUI BARACK OBAMA CĂTRE NAȚIUNE DESPRE CALEA ÎNAINTE ÎN AFGANISTAN ŞI PAKISTAN

Amfiteatrul Eisenhower
Academia Militară a Statelor Unite de la West Point
West Point, New York

Ora 8.01 PM EST

PREŞEDINTELE: Bună seara. Corpului de Cadeți al Statelor Unite, bărbaților şi femeilor din forțele noastre armate şi compatrioților mei americani: doresc să vă vorbesc astăseară despre efortul nostru în Afganistan – natura angajamentului nostru acolo, amploarea intereselor noastre şi strategia pe care administrația mea o va aplica pentru a încheia cu succes acest război. Este o onoare extraordinară pentru mine să fac acest lucru la West Point, aici unde atât de mulți bărbați şi femei s-au pregătit pentru a se ridica în apărarea securității noastre şi a reprezenta tot ceea ce este mai minunat în legătură cu țara noastră.

Este important, pentru a aborda aceste chestiuni, să ne reamintim în primul rând de ce America şi aliații noştri au fost siliți să ducă război în Afganistan. Noi nu am vrut această luptă. La 11 septembrie 2001, nouăsprezece oameni au deturnat patru avioane pe care le-au folosit pentru a ucide aproape 3.000 de oameni. Ei au lovit în centrii noştri nervoşi pe plan militar şi economic. Au luat viețile unor bărbați, femei şi copii nevinovați, fără nicio considerație pentru credința, rasa sau starea lor socială. Dacă nu ar fi fost acțiunile eroice ale pasagerilor de la bordul unuia dintre aceste avioane, ei ar fi putut lovi, de asemenea, unul din marile simboluri ale democrației noastre din Washington, ucigând încă şi mai mulți oameni.

După cum ştim, aceşti oameni făceau parte din al-Qaida, un grup de extremişti care au denaturat şi pângărit islamul, una din cele mai mărețe religii ale lumii, pentru a justifica măcelul de nevinovați. Baza de operațiuni a organizației al-Qaida se afla în Afganistan, unde membrii ei erau adăpostiți de către talibani, o mişcare nemiloasă, represivă şi radicală, care preluase controlul asupra acestei țări după ce fusese devastată de anii de ocupație sovietică şi război civil şi după ce atenția Americii şi a prietenilor noştri se îndreptase în altă parte.

La numai câteva zile după 11 septembrie, Congresul SUA a autorizat folosirea forței împotriva organizației al-Qaida şi a celor care îi adăposteau pe membrii ei, o autorizare care continuă şi azi. Votul din Senat a fostde 98 la 0. Votul din Camera Reprezentanților a fost de 420 la 1. Pentru prima dată în istoria sa, Organizația Tratatului Nord-Atlantic a invocat Articolul 5 – acel angajament care afirmă că un

atac împotriva unei națiuni membre constituie un atac împotriva tuturor. Iar Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite a aprobat folosirea tuturor măsurilor necesare pentru a replica la atacurile din 11 septembrie. America, aliații noştri şi omenirea acționau ca unul singur pentru a distruge rețeaua teroristă al-Qaida şi pentru a apăra securitatea noastră comună.

Sub stindardul acestei unități naționale şi legitimități internaționale – şi numai după ce mişcarea talibană a refuzat să-l predea pe Osama bin Laden – am trimis trupele noastre în Afganistan. În decurs de câteva luni, al-Qaida a fost împrăştiată şi mulți dintre militanții ei operativi ei au fost ucişi. Talibanii au fost alungați de la putere şi doborâți la pământ. Un loc pe pământ care cunoscuse decenii de frică, avea acum motive de speranță. La o conferință convocată de ONU, un guvern provizoriu a fost instalat sub conducerea preşedintelui Hamid Karzai. Şi o Forță Internațională de Asistență pentru Securitate a fost creată pentru a ajuta la aducerea unei păci durabile într-o țară sfâşiată de război.

Apoi, la începtul lui 2003, a fost luată decizia de a duce un al doilea război în Irak. Dureroasa dezbatere asupra războiului din Irak este bine cunoscută şi nu este nevoie să mai repetăm acest lucru aici. Este îndeajuns să spunem că pentru următorii şase ani, războiul din Irak a absorbit o parte predominantă din trupele noastre, din resursele noastre, din diplomația noastră şi din atenția noastră națională, şi că decizia de a merge în Irak a provocat neînțelegeri substanțiale între America şi o mare parte a lumii.

Astăzi, după costuri extraordinare, am găsit o cale de a merge înainte în Irak. Aşa cum m-am angajat înainte şi după preluarea funcției, aducem războiul din Irak la un sfârşit responsabil. Vom retrage brigăzile noastre de luptă din Irak până la sfârşitul anului 2011. Şi dacă facem acest lucru, este un act de recunoaştere pentru caracterul bărbaților şi femeilor noastre în uniformă. Datorită curajului, forței de caracter şi perseverenței lor, am dat irakienilor o şansă de a-şi contura viitorul şi lăsăm cu succes Irakul poporului său.

Dar, în timp ce am atins pietre de hotar greu câştigate în Irak, situația din Afganistan s-a deteriorat. După ce a scăpat peste frontieră, în Pakistan, în 2001 şi 2002, conducerea al-Qaida şi-a creat un adăpost acolo. Deşi un guvern legitim a fost ales de poporul afgan, activitatea acestuia a fost împiedicată de corupție, de comerțul cu droguri, de o economie subdezvoltată şi de insuficiența forțelor de securitate. În ultimii câțiva ani, talibanii au făcut cauză comună cu al-Qaida, întrucât ambii caută o răsturnare a guvernului afgan. Treptat, talibanii au început să preia controlul asupra unor fâşii de teritoriu din Afganistan, angajându-se în acelaşi timp în acte de terorism tot mai sfruntate şi devastatoare împotriva poporului pakistanez.

Pe parcursul acestei perioade, nivelurile propriilor noastre trupe în Afganistan au rămas la o fracțiune din nivelurile din Irak. Intr-adevăr, atunci când am preluat funcția, aveam cu puțin peste 32.000 de americani care slujeau în Afganistan, în comparație cu cei 160.000 de soldați americani la apogeul războiului din Irak. Comandanții din Afganistan au cerut în repetate rânduri sprijin suplimentar pentru a face revenirii talibanilor la suprafață, dar aceste întăriri substanțiale nu au sosit. Iată de ce la scurt timp după instalarea mea, am aprobat cererea de lungă durată de a trimite mai multe trupe. După consultări cu aliații noştri, am anunțat o strategie care recunoaşte legătura fundamentală dintre efortul nostru de război din Afganistan şi sanctuarele extremiştilor din Pakistan. Am stabilit un scop care a fost strict definit ca fiind „sfărâmarea, dezmembrarea şi înfrângerea" rețelei al-Qaida şi a aliaților ei extremişti şi am formulat angajamentul de a coordona mai bine efortul nostru militar şi civil.

De atunci încoace, am făcut progrese în direcția unor importante obiective. Mai mulți lideri importanți ai al-Qaida şi talibanilor au fost uciși şi am intensificat presiunea asupra rețelei al-Qaida peste tot în lume. În Pakistan, armata acestei națiuni a trecut la cea mai mare ofensivă de mulți ani încoace. În Afganistan, noi şi aliații noştri i-am împiedicat pe talibani să oprească alegerile prezidențiale şi, chiar dacă au fost tulburate de fraude, aceste alegeri au produs un guvern care se conformează legilor şi Constituției Afganistanului.

Cu toate acestea, încercări uriaşe continuă să existe. Afganistanul nu este pierdut, dar timp de mai mulți ani a mers înapoi. Nu există nicio amenințare iminentă de răsturnare a guvernului, dar talibanii au luat avânt. Al-Qaida nu a ieşit din nou la suprafață în Afganistan în aceleaşi proporții ca înainte de 11 septembrie, dar extremiştii îşi mențin refugiile lor de-a lungul frontierei. În loc de a face un efort pentru a-şi termina treaba, forțelor noastre le lipseşte sprijinul deplin de care au nevoie pentru a instrui în mod eficient forțele de securitate afgane cu care să devină partenere şi să ocrotească mai bine populația. Noul nostru comandant al forțelor din Afganistan, generalul McChrystal, a raportat că situația securității este mai serioasă decât anticipase. Pe scurt, statu-quo-ul nu se poate menține.

Cadeți fiind, sunteți voluntari pentru serviciul militar în aceste timpuri de pericol. Unii dintre dumneavoastră ați luptat în Afganistan. Mulți vor fi trimişi în această țară. În funcția mea de comandant suprem, vă datorez o misiune care să fie bine definită şi care să merite serviciul dumneavoastră. Iată de ce, după încheierea operațiunilor de votare din Afganistan, am insistat asupra unei analize minuțioase a strategiei noastre. Dați-mi voie să fiu clar: în fața mea nu s-a aflat niciodată o opțiune care să prevadă desfăşurări de trupe înainte de anul 2010, astfel încât nu a existat niciun fel de întârziere sau refuz de a furniza resursele necesare pentru ducerea războiului, ca rezultat al acestei analize. În schimb, analiza mi-a permis să ridic întrebări grele şi să explorez toate opțiunile diferite, împreună cu echipa mea de securitate națională, cu conducerea noastră militară şi civilă din Afganistan şi cu partenerii noştri cei mai importanți. Dată fiind miza implicată, datoram poporului american şi trupelor noastre, nimic mai puțin de atât.

Acum, această analiză s-a încheiat. Şi, în funcția mea comandant suprem, am stabilit că este în interesul nostru național vital să trimit efective suplimentare de 30.000 de soldați americani în Afganistan pentru o perioadă de timp limitată la 18 luni, după care trupele noastre vor începe să se întoarcă acasă. Acestea sunt resursele de care avem nevoie pentru a prelua inițiativa, construind în acelaşi timp capacitatea Afganistanului care va permite o ieşire responsabilă a forțelor noastre afară din Afganistan.

Nu-mi este uşor să iau această decizie. M-am opus războiului din Irak, tocmai pentru că eu cred că trebuie să dăm dovadă de reținere în folosirea forței militare şi că întotdeauna trebuie să luăm în considerare consecințele acțiunilor noastre. Suntem în război de opt ani, cu un cost enorm de vieți umane şi resurse. Anii de dezbatere despre Irak şi terorism au sfâşiat în bucăți unitatea noastră asupra securității naționale şi au creat un fundal foarte polarizat şi partizan pentru acest efort. Şi, după ce tocmai a trecut prin cea mai rea criză economică de la Marea Depresiune, poporul american se concentrează, lesne de înțeles, asupra refacerii economiei noastre şi creării de locuri de muncă aici, acasă.

Mai mult decât orice, ştiu că această decizie cere şi mai mult de la dumneavoastră – o armată care, alături de familiile dumneavoastră, a purtat deja cea mai grea dintre poveri. Ca preşedinte, am semnat câte o scrisoare de condoleanțe către familiile fiecărui american care îşi dă viața în aceste războaie. Am citit scrisorile de la părinții şi soțiile celor care au fost trimişi şi m-am dus la Dover pentru a

primi sicriile drapate cu steagul american ale celor 18 americani care se întorceau acasă, la locul de odihnă ultim. Văd cu proprii mei ochi teribilele urmări ale războiului. Dacă nu aş gândi că securitatea Statelor Unite şi siguranța poporului american sunt în joc, aş fi bucuros să dau ordinul ca fiecare soldat al nostru să vină acasă mâine.

Aşadar, nu iau această decizie cu uşurință. Sunt convins că interesele noastre vitale sunt în joc în Afganistan şi Pakistan. Acesta este epicentrul extremismului violent practicat de al-Qaida şi de aici am fost atacați la 11 septembrie. Şi tot de aici noi atacuri sunt puse la cale, chiar în momentul în care vorbesc. Acesta nu este un pericol latent, nu este o amenințare ipotetică. Doar în ultimele câteva luni, am prins în interiorul frontierelor noastre terorişti care au fost trimişi aici din regiunea de frontieră dintre Afganistan şi Pakistan pentru a comite noi acte de terorism. Acest pericol nu va face decât să crească, dacă regiunea alunecă înapoi, iar al-Qaida va putea funcționa cu impunitate. Trebuie să menținem presiunea asupra organizației al-Qaida, şi, pentru a face aceasta, trebuie să sporim stabilitatea şi capacitatea partenerilor noştri din regiune.

Bineînțeles, nu vom fi singurii care să poarte această povară. Acesta nu este doar un război al Americii. De la 11 septembrie încoace, refugiile al-Qaida au fost sursa unor atacuri împotriva Londrei, Amman-ului şi insulei Bali. Popoarele şi guvernele din Afganistan şi Pakistan se află în pericol. Iar miza este încă şi mai mare într-un Pakistan care posedă arme nucleare, pentru că ştim cu toții că al-Qaida şi alți extremişti caută să obțină arme nucleare şi avem toate motivele să credem că ei le-ar folosi.

Aceste fapte ne obligă să acționăm împreună cu prietenii şi aliații noştri. Scopul suprem rămâne acelaşi: să sfărâmăm, să dezmembrăm şi să înfrângem al-Qaida în Afganistan şi Pakistan şi să preîntâmpinăm capacitatea ei de a amenința America şi pe aliații noştri, din oricare țară ar proveni această amenințare în viitor.

Pentru atinge acest țel, vom urmări următoarele obiective în interiorul Afganistanului. Trebuie să refuzăm rețelei al-Qaida orice liman. Trebuie să inversăm avântul talibanilor şi să le refuzăm capacitatea de a răsturna guvernul. Şi trebuie să consolidăm capacitatea forțelor de securitate afgane, astfel încât ele să-şi poată asuma responsabilitatea pentru viitorul Afganistanului.

Vom îndeplini aceste obiective pe trei căi. Întâi, vom aplica o strategie militară care va răsturna avântul talibanilor şi va mări capacitatea Afganistanului în următoarele 18 luni.

Efectivele suplimentare de 30.000 de oameni pe care le anunț astă seară vor fi desfăşurate în prima parte a anului 2010, mai repede decât se planificase inițial, astfel încât ele să poată viza insurgența şi să poată oferi siguranță centrelor de populație cele mai importante. Aceste trupe vor spori capacitatea noastră de a instrui forțe de securitate afgane competente şi de a crea un parteneriat cu ele, astfel încât un număr mai mare de afgani să poată intra în luptă. Şi, aceste efective vor ajuta la crearea condițiilor pentru ca Statele Unite să transfere afganilor responsabilitatea.

Întrucât acesta este un efort internațional, am insistat ca angajamentului nostru să i se alăture contribuțiile din partea aliaților noştri. Unele contribuții au fost deja furnizate şi suntem încrezători că în săptămânile următoare vor fi oferite alte contribuții. Aliații noştri au luptat, au sângerat şi au pierit alături de noi în Afganistan. Acum, trebuie să ne unim pentru a pune capăt cu succes acestui război. Pentru că miza nu este pur şi simplu un test al credibilității NATO-ului, ceea ce este în joc este însăşi securitatea aliaților noştri şi securitatea comună a omenirii.

Luate împreună, aceste efective suplimentare americane şi internaţionale, ne vor permite să accelerăm transferul către forţele afgane a responsabilităţii pentru securitate şi ne vor permite să iniţiem ieşirea forţelor noastre din Afganistan cu începere din iulie 2011. Aşa cum am procedat în Irak, vom face această tranziţie în mod responsabil, luând în considerare condiţiile de pe teren. Vom continua să consiliem şi să ajutăm forţele de securitate din Afganistan pentru a ne asigura că ele vor reuşi pe termen lung. Dar, pentru guvernul afgan va fi clar – şi, mai important, pentru poporul afgan – că ei vor fi, în cele din urmă, responsabili pentru propria lor ţară.

În al doilea rând, vom lucra împreună cu partenerii noştri, cu ONU şi cu poporul afgan pentru a urmări o strategie civilă mai eficientă, astfel încât guvernul să poată profita de o securitate sporită.

Acest efort trebuie să se bazeze pe performanţă. Zilele în care era oferit un cec în alb au trecut. Cuvântarea inaugurală a preşedintelui Karzai a trimis mesajul just despre mersul într-o direcţie nouă. Şi mergând înainte, vom fi clari în ce priveşte aşteptările noastre de la cei care primesc asistenţă din partea noastră. Vom sprijini ministerele afgane, pe guvernatorii şi liderii locali care prestează servicii pentru popor şi combat corupţia. Ne aşteptăm ca cei care sunt ineficienţi sau corupţi să fie traşi la răspundere. Şi ne vom concentra asistenţa, de asemenea, în acele domenii, ca de pildă agricultura, care pot avea un impac imediat asupra vieţii poporului afgan.

Poporul din Afganistan a îndurat violenţa timp de decenii. El a fost confruntat cu ocupaţia – de către Uniunea Sovietică şi apoi de către luptătorii străini din al-Qaida, care s-au folosit de pământul afgan pentru a-şi atinge propriile lor scopuri. Ca atare, în această seară doresc ca poporul afgan să înţeleagă că America caută să pună capăt acestei ere de război şi suferinţe. Noi nu avem nici un interes în a ocupa ţara dumneavoastră. Vom sprijini eforturile guvernului afgan de a deschide uşa acelor talibani care renunţă la violenţă şi respectă drepturile umane ale concetăţenilor lor. Şi vom căuta un parteneriat cu Afganistanul, bazat pe respectul reciproc, pentru a-i izola pe cei care distrug, pentru a-i întâri pe cei care construiesc, pentru a grăbi ziua în care trupele noastre vor pleca şi pentru a făuri o prietenie trainică, în care America este partenerul dumneavoastră, dar niciodată stăpânul dumneavoastră.

În al treilea rând, vom acţiona cu deplină recunoaştere a faptului că succesul nostru în Afganistan este inextricabil legat de parteneriatul nostru cu Pakistanul.

Nu vă lăsaţi induşi în eroare: ne aflăm în Afganistan pentru a preveni ca un cancer să se răspândească din nou în această ţară. Dar trebuie să recunoaştem că acelaşi cancer a prins rădăcini în regiuna de frontieră cu Pakistanul. Iată de ce, pentru a ne asigura propria noastră ţară şi pentru a stabiliza regiunea, avem nevoie de o strategie care să funcţioneze de ambele părţi ale frontierei.

În trecut, existau în Pakistan oameni care susţineau că lupta împotriva extremismului nu este lupta lor şi că pentru Pakistan ar fi fost mai bine să facă puţin sau să caute o înţelegere cu cei care recurg la violenţă. Dar în ultimii ani, când oameni nevinovaţi au fost ucişi de la Karachi la Islamabad, a devenit limpede că poporul pakistanez este cel care se află în cel mai mare pericol din cauza extremismului. Opinia publică a făcut o cotitură. Armata pakistaneză a desfăşurat o ofensivă împotriva extremiştilor din provinicia Swat şi Waziristanul de Sud. În pofida diferenţelor noastre din trecut, acum este clar că Pakistanul şi Statele Unite se confruntă cu un inamic comun.

Prea deseori, în trecut, am definit relaţiile noastre cu Pakistanul în mod mărginit. Acele zile au trecut. Mergând înainte, suntem angajaţi să consolidăm un parteneriat cu Pakistanul, construit pe o fundaţie alcătuită din interese reciproce, respect reciproc şi încredere reciprocă. Ne-am angajat să

întărim capacitatea Pakistanului de a viza acele grupuri care amenință țările noastre şi am afirmat răspicat că noi nu putem tolera sanctuare pentru teroriştii cu localizare cunoscută şi cu intenții clare. Furnizăm resurse substanțiale pentru a sprijini democrația şi dezvoltarea Pakistanului şi suntem cei mai mari sprijinitori pe plan internațional pentru cei care sunt strămutați din cauza luptelor din Pakistan. Şi mergând înainte, poporul pakistanez trebuie să ştie: America nu vă va abandona. Vom rămâne un sprijitor puternic pentru securitatea şi prosperitatea Pakistanului, mult după ce puştile vor fi amuțit, astfel încât marele său potențial să poată fi descătuşat.

Acestea sunt cele trei elemente centrale ale strategiei noastre: un efort militar, pentru a crea condițiile favorabile unei tranziții, o renaştere civilă, care să consolideze acțiunea pozitivă şi un parteneriat eficient cu Pakistanul.

Recunosc că există o gamă de preocupări în ce priveşte eforturile noastre. Deci, dați-mi voie să abordez pe scurt câteva din argumentele proeminente pe care le-am auzit, şi pe care le iau foarte în serios.

Întâi, există unii care sugerează că Afganistanul ar fi un alt Vietnam. Ei susțin că Afganistanul nu poate fi stabilizat şi că ar fi mai bine pentru noi să ne reducem pierderile şi să ne retragem rapid. Asta depinde de o interpretare greşită a istoriei. Pentru că, spre deosebire de Vietnam, suntem sprijiniți de o largă coaliție care recunoaşte legitimitatea acțiunii noastre şi nici nu suntem confruntați de o insurgență cu o largă bază populară.

Şi, cel mai important, spre deosebire de Vietnam, poporul american a fost atacat cu perfidie din Afganistan şi rămâne o țintă pentru cei care complotează de-a lungul frontierei sale. A abandona această zonă în mijlocul dezordinii şi a ne bizui doar pe atacuri țintite împotriva rețelei al-Qaida de la distanță – ar afecta considerabil capacitatea noastră de a menține presiunea asupra organizației al-Qaida şi ar crea o creştere inacceptabilă a unor atacuril noi asupra țării noastre şi asupra aliaților noştri.

În al doilea rând, există cei care recunosc că nu putem părăsi Afganistanul în situația actuală, dar sugerează să mergem înainte cu trupele pe care le avem. Dar aceasta ar însemna pur şi simplu menținerea unui statu-quo prin care cu greu ne descurcăm şi ar permite o deteriorare a condițiilor de acolo. Examinând această abordare, am considerat că acest statu-quo se va dovedi în cele din urmă mai costisitor şi ar prelungi şederea noastră în Afganistan, pentrucă nu am crea niciodată condițiile necesare pentru a instrui forțele de securitate afgane şi nu le-am da spațiul necesar pentru a prelua responsabilitatea.

În sfârşit, există cei care se opun identificării unui cadru temporal pentru tranziția la responsabilitatea afgană. În schimb, aceştia fac apel la o escaladare mai dramatică şi indefinită a efortului nostru de război – un efort care ne-ar angaja într-un proiect de edificare națională pe o perioadă de până la un deceniu. Eu resping acest curs de acțiune, pentru că el fixează obiective care sunt dincolo de ceea ce noi putem realiza la un cost rezonabil şi ceea ce noi trebuie să realizăm pentru a ne asigura interesele. Lipsa unui cadru temporal pentru tranziție ne-ar nega orice simț al urgenței în conlucrarea cu guvernul afgan. Trebuie să fie clar că afganii vor trebui să-şi asume responsabilitatea pentru securitatea lor şi că noi plănuim să punem capăt acestui război, deoarece America nu are niciun interes în a duce un război la nesfârşit în Afganistan, iar eu refuz să stabilesc obiective care merg dincolo de responsabilitatea noastră, de mijloacele noastre sau de interesele noastre.

Într-adevăr, ca preşedinte, eu trebuie să cântăresc toate provocările cu care este confruntată naţiunea noastră. Nu am luxul de a mă angaja doar pentru una dintre acestea. Şi sunt conştient de cuvintele preşedintelui Eisenhower, care a spus: „ Orice propunere trebuie să fie cântărită în lumina unui considerent mai larg: nevoia de a menţine un echilibru în şi între programele naţionale."

În ultimii ani, am pierdut acest echilibru şi nu am reuşit să apreciem legătura dintre securitatea noastră naţională şi economia noastră. În urma unei crize economice, prea mulţi dintre prietenii şi vecinii noştri nu au de lucru şi se zbat să plătească facturile şi prea mulţi americani sunt îngrijoraţi de viitorul cu care sunt confruntaţi copiii noştri. Între timp, concurenţa din cadrul economiei globale nu a făcut decât să devină şi mai acerbă. Iată de ce nu putem ignora costurile cu adevărat reale ale oricărui război.

Toate acestea fiind spuse, atunci când preluam funcţia, costul războaielor din Irak şi Afganistan se apropia deja de un bilion de dolari. Mergând înainte, sunt hotărât să abordez aceste costuri în mod deschis şi transparent. Noua noastră strategie în Afganistan ne va costa, probabil, aproximativ 30 de miliarde de dolari anul acesta şi voi conlucra îndeaproape cu Congresul pentru a soluţiona aceste cheltuieli, în contextul în care ne reducem deficitul.

Pe măsură ce vom încheia războiul din Irak şi vom transfera responsabilitatea către Afganistan, va trebui să ne refacem forţa pe plan intern. Pentru că prosperitatea noastră trebuie să asigure fundaţia pentru puterea noastră. Ea achită nota de plată pentru forţele noastre armate. Ea garantează diplomaţia noastră. Ea valorifică potenţialul poporului nostru şi permite investiţii în industriile noi. Şi ea ne va permite să concurăm în acest secol cu acelaşi succes cu care am făcut-o în secolul trecut. Iată de ce angajarea trupelor noastre în Afganistan nu poate fi fără sfârşit – pentru că naţiunea faţă de care am cel mai mare interes de a o construi este propria noastră naţiune.

Ştiu că acest conflict continuă într-un moment dificil pentru atât de mulţi dintre oamenii noştri. Şi nu voi avea odihnă până când nu vor avansa pe calea redresării care serveşte ca temelie pentru creşterea ce permite poporului nostru să-şi realizeze promisiunea. Deoarece singura naţiune de a cărei edificare sunt interesat este propria noastră naţiune.

Dar, să fiu clar: nimic din toate acestea nu va fi uşor. Lupta împotriva extremismului violent nu se va încheia repede, ci se extinde cu mult dincolo de Afganistan şi Pakistan. Ea va fi o încercare de lungă durată a forţei noastre ca societate liberă şi pentru hotărârea cu care ne exercităm rolul de conducere în lume. Şi, spre deosebire de conflictele dintre marile puteri şi liniile clare de divizare care au definit secolul 20, efortul nostru va include regiuni dezordonate şi inamici răspândiţi.

Ca rezultat, America va trebui să arate forţa noastră în modul în care încheiem războaiele şi prevenim conflictele, şi nu cum le începem. Va trebui să fim ageri şi precişi în modul nostru de folosire a puterii militare. Acolo unde al-Qaida şi aliaţii ei vor încerca să stabilească un punct de sprijin – fie în Somalia, în Yemen, ori oriunde altundeva – va trebui ca ei să fie confruntaţi cu presiuni crescânde şi parteneriate puternice. Dar nu vom putea conta doar pe puterea militară. Trebuie să continuăm să investim în securitatea noastră naţională, pentru că nu putem prinde şi ucide pe toţi extremiştii din străinătate. Şi va trebui să ne îmbunătăţim activitatea de informaţii şi să ne integrăm eforturile la nivel federal, statal şi local pentru a fi cu un pas înaintea reţelelor din umbră.

Va trebui să înlăturăm instrumentele de distrugere în masă. Iată de ce am făcut un pilon central al politicii mele externe din securizarea materialelor nucleare necontrolate să nu cadă în mâna

teroriştilor, din stoparea proliferării armelor nucleare şi din crearea unei lumi fără ele. Pentru că orice națiune trebuie să înțeleagă că adevărata securitate nu va veni niciodată de la o cursă fără de sfârşit pentru arme tot mai destructive – adevărata securitate va veni pentru cei care le resping.

Va trebui să folosim diplomația, pentru că nici o națiune nu poate face față singură provocărilor unei lumi interconectate. Am petrecut acest an reînnoind alianțele noastre şi făurind noi parteneriate. Şi deoarece lupta împotriva extremismului este, în ultimă analiză, o luptă de idei, trebuie să făurim un nou început între America şi lumea musulmană, un început nou care să recunoască interesul nostru reciproc de a rupe ciclul conflictelor şi care să promită un viitor în care cei care măcelăresc oameni nevinovați sunt izolați de către cei care se ridică pentru prosperitate şi demnitatea umană.

În sfârşit, trebuie să ne inspirăm din forța valorilor noastre, pentru că se prea poate ca provocările cu care suntem confruntați să se fi schimbat, dar lucrurile în care credem nu trebuie să se schimbe.

Trebuie să promovăm libertatea şi dreptatea prin trăirea lor la noi acasă – şi de aceea am interzis tortura şi vom închide închisoarea de la Guantanamo. Şi trebuie să-i facem să înțeleagă pe orice bărbat, femeie sau copil din lume, care trăieşte sub norul negru al tiraniei, că America va vorbi în numele drepturilor lor umane, că va veghea asupra luminii libertății şi justiției şi respectului pentru demnitatea tuturor popoarelor. Asta suntem noi. Aceasta este sursa, sursa morală a autorității Americii.

Încă de pe vremea lui Franklin Roosevelt şi a serviciului şi sacrificiului bunicilor noştri, țara noastră a purtat o povară specială în afacerile globale. Am vărsat sânge american în multe țări din multiple continente. Am cheltuit veniturile noastre pentru a-i ajuta pe alții să-şi reconstruiască națiunile şi să-şi dezvolte economiile. Ne-am alăturat altora pentru a dezvolta o arhitectură de instituții, de la Națiunile Unite la NATO şi Banca Mondială, care să asigure securitatea comună şi prosperitatea ființelor umane.

Nu ni s-a mulțumit întotdeauna pentru aceste eforturi şi, uneori, am făcut greşeli. Dar, mai mult ca oricare altă națiune, Statele Unite ale Americii au asigurat securitatea globală timp de peste şase decenii – o perioadă de timp care, cu toate problemele ei, a văzut ziduri prăbuşindu-se, piețe deschise, miliarde de oameni ridicându-se din sărăcie, progrese ştiințifice fără egal şi frontiere ale libertății umane tot mai avansate.

Spre deosebire de marile puteri de altădată, noi nu am căutat dominația mondială. Uniunea noastră a fost fondată pe rezistența împotriva opresiunii. Noi nu vom ocupa o altă națiune. Nu vom pretinde resursele unei alte națiuni şi nu vom lua în vizor alte popoare din cauza credinței lor religioase sau a caracterului lor etnic diferit de al nostru. Lucrul pentru care am luptat şi continuăm să luptăm, este un viitor mai bun pentru copiii şi strănepoții noştri. Şi noi credem că viețile lor vor fi mai bune, dacă şi copiii şi strănepoții altora vor putea trăi în libertate şi vor avea acces la oportunități. (Aplauze)

Ca țară, nu suntem aşa de tineri – şi poate nici aşa de nevinovați – cum eram atunci când Roosevelt era preşedinte. Cu toate astea, suntem încă moştenitorii unui nobile lupte pentru libertate şi acum trebui să ne mobilizăm toate forțele şi convingerile morale pentru a face față provocărilor unei noi epoci.

În final, securitatea şi rolul nostru de conducere nu provin exclusiv din forța armelor noastre. Ele derivă din oamenii noştri – din muncitorii şi oamenii de afaceri, care vor reconstrui economia noastră,

de la antreprenorii şi cercetătorii care vor face muncă de pionierat în noile industrii, de la învățătorii care îi vor educa pe copiii noştri, de la serviciul acelora care lucrează în comunitățile noastre acasă, de la diplomații şi voluntarii din Corpul Păcii, care răspândesc speranța în străinătate şi de la bărbații şi femeile în uniformă care sunt parte dintr-o linie neîntreruptă de sacrificii care au făcut guvernarea poporului, de către popor şi pentru popor o realitate pe acest Pământ.

Aceşti cetățeni, atât de mulți şi diverşi, nu vor fi de acord întotdeauna asupra tuturor chestiunilor şi nici nu trebuie să fie. Dar ştiu, de asemenea, că noi, ca țară, nu vom putea susține conducerea noastră şi nici nu vom putea naviga printre importantele provocări ale epocii noastre, dacă ne vom lăsa scindați de aceeaşi ranchiună şi cinism şi simț părtinitor care a înveninat, în timpurile recente, discursul nostru național.

Este uşor de dat uitării că atunci când începea acest război, eram uniți, legați împreună de amintirea proaspătă a unui oribil atac asupra unor americani nevinovați, ca şi de hotărârea de a ne apăra patria şi valorile pe care le îndrăgim. Refuz să accept ideea că nu putem mobiliza această unitate din nou. Pentru că eu cred, cu toate fibrele corpului meu, că noi, ca americani, putem încă să fim uniți în spatele unui scop comun. Valorile noastre nu sunt simple cuvinte înscrise pe un pergament, ele sunt un crez care ne cheamă pe toți să fim împreună şi care ne-au condus prin cele mai întunecate furtuni, ca o singură națiune, ca un singur popor.

America, trecem printr-o vreme de mari încercări. Dar, mesajul pe care îl trimitem în mijlocul acestor furtuni trebuie să fie limpede: cauza noastră este dreaptă, hotărârea noastră este de nestrămutat. Vom merge înainte cu încrederea că dreptatea ne face tari şi cu angajamentul de a făuri o Americă care este mai sigură, o lume care este mai sigură şi un viitor care reprezintă nu temerile noastre cele mai profunde, ci cele mai înalte speranțe ale noastre. Vă mulțumesc, Dumnezeu să vă binecuvânteze şi Dumnezeu să binecuvânteze Statele Unite ale Americii. (Aplauze). Vă mulțumesc foarte mult. Vă mulțumesc. (Aplauze)

Sfârşit. 8,35 PM EST